

Зміст

Панда Фелікс	8
Учень фокусниці	11
Ванно-санчато-таксі з паровим двигуном	14
Ведмедик Венцель	17
Скарб	20
Повітряна місяцекуля	23
Звіздар	26
Три гриби	29
Лілі й Барнаба	32
Підводний пляшкочовен	35
Зелений жук	38
Ворон у снігу	41
Пустельне мишеня Максиміліан	44
Озерні змії	47
Деревобудиночок на болоті	50
Мишачий космічний корабель	53
Котик Мороз	56
Схованка на острові	59
Зелений племінник	62
Стрибуни у висоту	65
Затишна мишача нірка	68
Рюкзак-вертоліт	71
Полонений слоник	74
Таємнича сова	77
Лист про любов	80
Мандрівна поетка	83

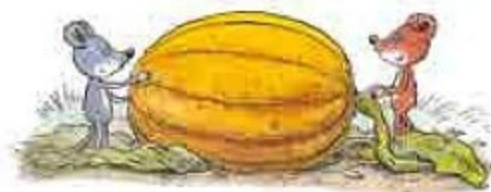
Холодна мишача хатка	86
Геральдів острів	89
Клоун Плім	92
Печера розбійників	95
Автобус на дереві	98
Жовтий підводний човен	101
Сніговий замок	104
Султан Мудші	107
Відьмин будиночок	110
Ведмедик Маріо	113
Нірка ховрашка Пеппо	116
Пустельний котик дядечко Панкрат	119
Домашнє завдання	122
Едуард катається на лижах	125
Мишача вежа	128
Чарівні пір'їни	131
Правнуки піратів	134
Сорочачі коштовності	137
Летюча тарілочка	140
Король пінгвінів	143
Туристи	146
Морська подорож	149
Останній літачок	152
Жовта рибка	155
Оділо й Олімпія	158
Приязний дракон	160
Біженці	163
Вогненне око	166
Захід сонця	169
Щасливого Різдва!	172
Левик Еліас	174
Барви осені	177

Фокусниця	180
Мандрівне дерево	183
Летючий килим	186
Антиквар	189
Мишачий палац	192
Знайда	195
Ліжечко на дереві	198
Замучений письменник	201
Ображений зайчик	204
Забутий робот	207
Паровий коток	210
Грамофон у лісі	213
Сварка через півня	216
Старий папуга	219
Мандрівний шурик Гідо	222
Тигрові морські коники	225
Ворожка	228
Дикобраз-чарівник	231
Ведмедик Венцель і Різдво	234

Панда Фелікс

У садку в мишеняток Тіма й Тома виріс великий жовтий гарбуз. Мишенятка часто ним милувалися. А часом навіть вилазили нагору та гралися у вершників.

Одного дня, коли вони саме гоцали на гарбузі, повз їхній садок проходив панда Фелікс. Він був дуже добрим звірятком. А ще трохи тюхтійкуватим і вірив усьому, що йому казали.

«Феліксе, ходи до нас, поскачемо!» – покликав його Тім.

«Дякую!» – відповів панда й видерся на гарбуз позаду мишенят.

«Но! – гукнув Том. – Зараз ми скачемо лісом! А тут через міст! Цок-цок-цок!»

«Це ж як? – здивувався Фелікс. – Ви навіть з місця не зрушили!»

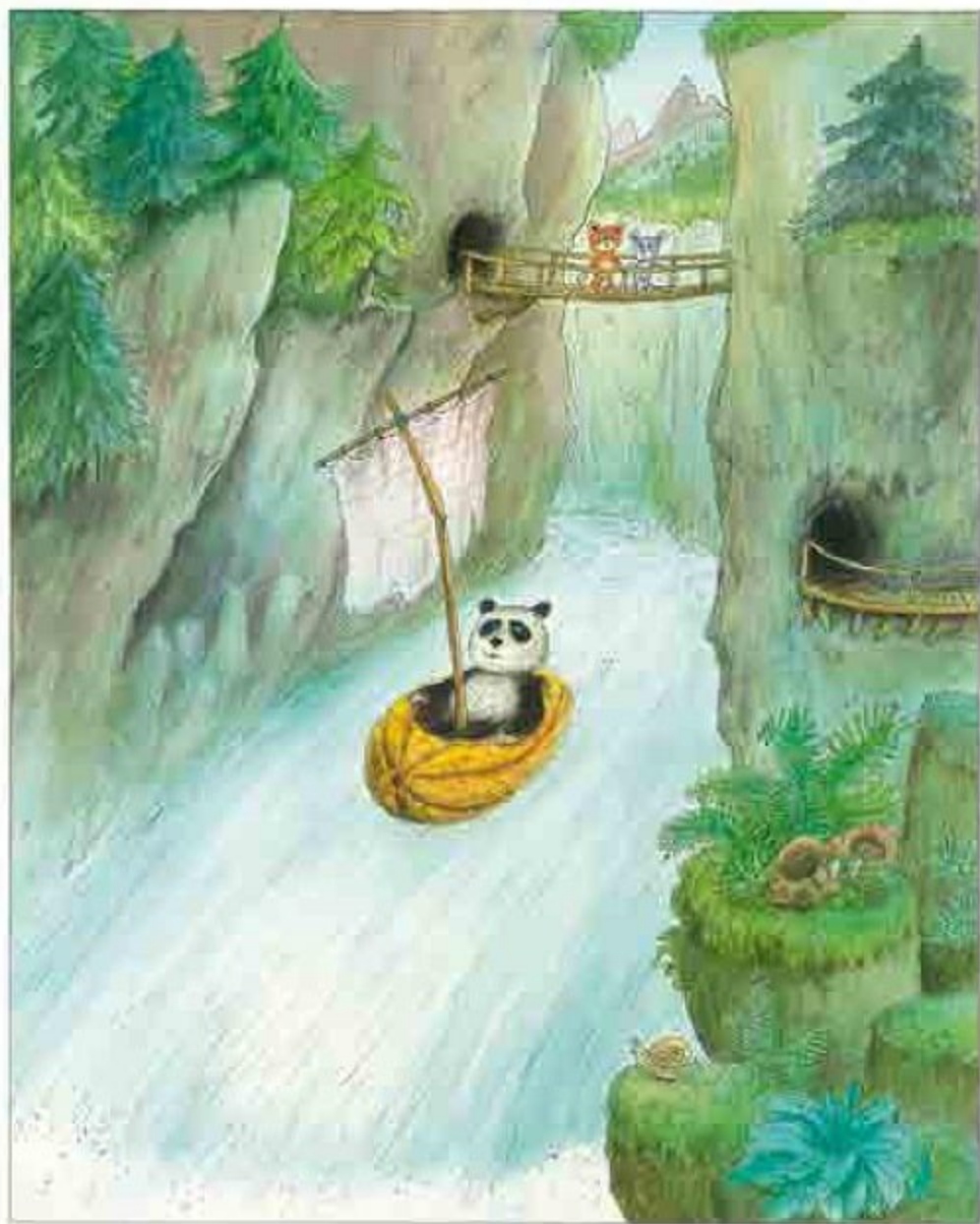
«Звісно, що ні! – засміялися мишенятка. – Це ж гарбуз, Феліксе, сам бачиш. Ми просто граємося».

«А-а-а», – відповів панда.

Коли всі троє вдосталь наскакалися, гарбуз став літаком. А потім вони придумали, що гарбуз – то корабель, який пливе морем.

Звірятка дуже тішилися з розваги. Та через два тижні гарбуз почав підгнивати, тож мишенятка випхали його на крутий схил над річкою та скинули донизу.

«Шкода, – сказав Том, – але нічого. Наступного року ми ще насадимо гарбузів. Може, знову виросте такий велетень!»

Через три дні Тім і Том пішли по гриби. Їхній шлях лежав через річку. Раптом її бурхливими водами промайнуло щось кругле та жовте. Мишенята очам не повірили: у тій штуці сидів панда Фелікс!

Жовтою штукаю виявилось не що інше, як велетенський гарбуз, який Фелікс, очевидно, забрав собі. Вжух – і панда пролетів під мостом та, розгойдуючись, шугнув у водоспад.

«Овва! – вигукнув Тім. – Хоч би не постраждав!»

Мишенята помчали вздовж річки. Під водоспадом вони побачили панду Фелікса. Той спокійнісінько плавав у тихій воді.

«Феліксе! Чи ти здурів?! – злякано закричали мишенята. – Що ти там робиш? Ти що, головою вдарився?»

«Чого це ви? – невинно відповів Фелікс. – Я граюся в човен. Хочете покататися?»

Учень фокусниці

Жив-собі на світі ведмедик, і мешкав він у непролазному лісі. Ведмедика звали Болдуїн, але

так його ніхто не називав. Тому що він вигадав собі псевдонім! Він назвався Піццініні, і так до нього зверталися всі лісові звірі. Піццініні – це звучало так по-південному, фантастично й магічно! А ще ведмедик мав дуже спритні лапки й конче хотів стати майстром чудес. Він навіть знав кілька фокусів. Інші звірі тільки дивувалися, коли він робив так, щоб шишки з ялини зникали чи гриби починали літати. Проте Піццініні хотів стати великим чарівником!

Одного дня, коли він знову робив фокуси, сич сказав йому: «Піцці, ти дуже талановитий! Але мусиш посправжньому вчитися. Я знаю одну сову, Фатіму. Вона мешкає в горах. Це велика фокусниця. Якщо підеш до неї, вона напевне візьме тебе за учня».

Зачувши таке, Піццініні мерщій спакував валізу й вирушив до сови. Через два дні він дійшов до гір. Сич дуже точно описав дорогу, проте Піццініні все одно ледь не заблукав. Ці гори були порізані урвищами. Вузькі скелясті стежинки та кам'яні сходи вели над карколомними прірвами. Підвісні мости розгойдувалися на вітрі. Вони сполучали стрімкі вершини. А ще ведмедикау довелося проходити темнючими тунелями в скелях. Лише пізнього вечора Піццініні дістався до помешкання сови. Ото й калатало його сердечко, коли він стукав у її двері! Ведмедикау

